

Mărturie/Declarație Crina Calek, simpatizantă a Școlii MISA⁵

Practic yoga de 20 de ani, sunt simpatizantă a școlii de yoga MISA și în data de 28 noiembrie 2023 mă aflam la adresa 12 Av. Marechal Mortier, 94350, Villiers-sur-Marne, Franța. În dimineața acelei zile a avut loc o descindere brutală și abuzivă a Poliției Judiciare franceze în urma căreia am fost ridicată de Poliție, reținută în arest timp de două zile și apoi aruncată în stradă, noaptea, în pijamale, fără niciun ban în buzunar, fără telefon și cu interdicția de a mă întoarce la adresa unde locuiam, unde au rămas toate bunurile pe care le-am avut în proprietate în timpul vizitei mele în Franța. Toate aceste acțiuni brutale și abuzive m-au afectat foarte tare psihic și de aceea aleg să reclam aceste fapte în speranța că mi se va face dreptate.

Mă aflam în casa respectivă pentru a practica yoga, practică pe care am îmbinat-o în mod armonios cu explorarea culturii franceze. Întotdeauna am fost fascinată de cărți și am ales să vin în Franța mai ales pentru că m-am îndrăgostit de cultura lor și de anticariatele și brocantele pline cu cărți valoroase pe care le puteam cumpăra la prețuri rezonabile. Aveam posibilitatea să locuiesc într-o mică cabană ce se afla în curtea casei, care îmi facilita practica de lungă durată a diverselor procedee yoghine ce necesită solitudine.

În dimineața zilei de 28 noiembrie, în jurul orei 6 dimineața eram în acea cabană în care locuiam, care se afla în curtea casei de la respectiva adresă, când am auzit niște zgomote foarte violente. M-am ridicat din pat pentru a vedea ce se petrece. Am crezut că ne-au atacat hoții. Am deschis ușa căbănuței și atunci am auzit un zgomot de lemn care este rupt, zdrobit, tropăituri, urlate, niște lumini care se mișcau haotic. Nu am avut timp să mă dumiresc, să îmi dau seama ce se petrece. Am văzut apoi doi mascați care au spart pur și simplu poarta care separa curtea din fața casei de curtea interioară, unde mă aflam. Strigau foarte tare: „Police, Police”. Aproape imediat, o femeie înarmată cu un pistol a tăbărât asupra mea, m-a împins de umeri înapoi în cabană, smulgând și perdeaua de la ușă. Am căzut pe pat și imediat, sub amenințarea armei, m-a întors cu mâinile la spate și m-a încătușat. Mi-a strâns foarte tare acele cătușe și mă dureau încheieturile foarte tare și, pentru că am fost lovită când am fost împinsă, mă durea tare și umărul stâng. Ulterior, din cauza faptului că am fost încătușată cu mâinile la spate ore în șir acea durere s-a amplificat și chiar și acum, la aproape o lună de la aceste evenimente traumatizante, mai am o jenă la nivelul umărului stâng.

În aceeași curte interioară mai era și o altă cabană în care locuia un prieten de al meu. El dormea atunci când a tăbărât poliția și am auzit cum mai mulți mascați au năvălit peste el zbirând și l-au imobilizat și m-am speriat foarte tare de la toate urlatele care se auzeau. Nimeni nu îmi explica nimic, vedeam cum treceau prin fața mea un număr mare de mascați ce aveau mitraliere, lanterne pe cap, chiar grenade și unii aveau și câini. Toată

⁵ Declarația Crinei Calek privitoare la abuzurile autorităților franceze din Paris din perioada de 28 noiembrie 2023 – 1 decembrie 2023 - București, 21 decembrie 2023.

lumea urla, toată lumea era extrem de agitată, vorbeau în același timp, strigau la mine în franceză continuu: „Nu te mișca, nu te mișca”. Practic, eu chiar nu am avut niciun fel de reacție, nu am avut timp să am niciun fel de reacție. Totul era de o asemenea violență încât credeam că mă aflu într-un film de groază. Apoi polițista respectivă care mi-a pus și cătușele a venit strigând la mine în continuu: „Spune, spune, sunt minori în casă, sunt minori în casă?” Eu i-am zis: „Nu, din câte știu eu, nu”. Aveam în casă un câțel care cred că s-a speriat de zgomotele făcute și a început să latre. Ea s-a întors și a început să urla: „Aveți câini, câți câini aveți?” Eu am zis: „Da, avem un câțel, este un câțel foarte drăgălaș, e micuț, nu e pericol pentru nimeni.” Din zgomotele care se auzeau îmi era evident că sunt foarte mulți mascați și polițiști, se auzeau icnituri și zgomot de obiecte sparte peste tot.

Eram îmbrăcată în pijamale, o pereche de pantaloni lungi și un tricou cu mânecă scurtă, fără șosete în picioare. Polițiștii au deschis ambele uși de la cabană și m-au ținut timp de mai multe ore în frig. Afară erau aproximativ 2-3 grade Celsius. Am fost permanent păzită de către cineva, a durat o perioadă destul de mare până când mi s-a explicat ceva, pentru că, prima dată, cum spuneau ei, „l-au procesat” pe prietenul meu care locuia în aceeași curte interioară cu mine. Am urmărit să fiu atentă să aud ce vorbeau cu el. Am înțeles că este legat de școala de yoga MISA, pentru că am auzit de multe ori numele MISA.

A trebuit să aștept o oră, o oră și jumătate până ce cineva a vorbit cu mine, timp în care am fost permanent supravegheată. La orice întrebări aveam mi se răspundea zeflemitor că sunt periculoasă și că sunt arestată pentru fapte extrem de grave, pentru trafic de persoane și viol și că o să aflu mai multe curând.

În timp ce așteptam ca cineva să vorbească cu mine prin fața mea au trecut de mai multe ori, diverși polițiști, diverși mascați. Eram într-o stare teribilă de șoc, mă simțeam complet blocată, era ca și cum nu puteam gândi și uneori apărea speranța deșartă că poate este un coșmar. După ce ei au încheiat formalitățile pe care l-au făcut cu prietenul meu, a venit la mine polițistul împreună cu un translator. Afară era foarte frig, era dimineață, erau undeva între 2 și 3 grade, mi s-a făcut foarte frig. Tremuram și l-am rugat insistent pe acel polițist care îmi lua datele să îmi pună pe umeri halatul care era în cuier. Până la urmă s-a îndurat și a aruncat pe mine halatul, acoperindu-mi doar unul dintre brațe. Am încercat să prind cu dinții de halat să îmi acopăr brațul ce rămăsese gol, dar nu am reușit. Ca să pot să rezist acelei situații mi-am ținut picioarele goale sub mine pentru că nu puteam să fac nimic, nu puteam nici măcar să trag o bucată de pătură, o plapumă pe mine. Mi s-au citit acuzațiile care mi se aduc, era ceva halucinant, nici nu putem să înțelegem la ce se referă. Ei spuneau ceva de genul „trafic de persoane în formă organizată, manipulare mentală și complicitate la viol”. Nu puteam înțelege nimic din ceea ce ei îmi ziceau, deși mi-au repetat de mai multe ori. Nu înțelegeam cum eu, un practicant yoga pașnic, care nu am făcut nimic ilegal, nimic imoral, așa fi putut face așa-zisul trafic de persoane sau așa-zisul viol.

Mi-au explicat că sunt reținută preventiv pentru 24 de ore. Când m-au întrebat dacă vreau să anunț pe cineva, le-am spus că da, că vreau să-l anunțe pe iubitul meu care era în România. Le-am spus că am și un număr de telefon, la un moment dat a trebuit să le explic de unde să îl ia, pentru că aveam cătușele la mână. Mi-au cerut buletinul și la fel, dar la buletin, din cauză că era cumva mai simplu, m-am deplasat eu, cu mâinile legate

și am smuls din raft poșeta în care aveam buletinul. Le-am spus că am un bilet de avion a doua zi dimineața pentru a mă întoarce în România și ei mi-au zis că „asta e!”, sigur nu ajung. Mi-au explicat că au dreptul să mă rețină 96 de ore și apoi ancheta va decide ce se petrece mai departe, dacă rămân în arest, dacă sunt plasată sub control judiciar sau dacă sunt eliberată. Am cerut să iau legătura cu un avocat din România, mi-au răs în față și mi-au zis că este exclus și că maxim pot avea acces la un avocat din oficiu. În întrebările ce au urmat m-au mai întrebat dacă vreau să-mi anunț angajatorul, dacă vreau să anunț consulatul, dacă vreau să sun pe cineva, dar ei mi-au zis că această opțiune este practic ireală, pentru că nimeni nu îmi va da voie să sun din arest. Am încercat să am un minim dialog cu ei și să află ce se petrece sau ce va petrece cu mine. Ei nu mi-au răspuns la nimic, din contră, se perindau prin fața locului în care mă țineau și îmi spuneau în continuu pe un ton ridicat să nu mă mișc, să nu încerc nicio șmecherie. Eu le ziceam „Dar ce pot să fac, că m-ați legat la mâini?!”, după care ei au venit acolo, erau mai mulți, se uitau ca la circ la noi și comentau. Spuneau că sigur sunt o prostituată, că de aia sigur locuiesc afară, pentru că eu acolo mă întâlnesc cu clienții. Polițista le spunea colegilor ei că știe ea că a auzit că în România prostituția așa se face și că e chiar legală, că în România casele de toleranță sunt legale, că ea așa a citit și că acolo oricine poate să meargă la prostituate. Aveau o atitudine foarte batjocoritoare și se refereau la noi, la yoghini, într-un mod foarte urât și în timp ce ne denigrau, comentau în continuu și spuneau cât suntem noi de ciudați că noi nu reacționăm violent! Și își spuneau în continuu și, ca o paranteză, am auzit de-a lungul zilelor de anchetă de mai multe ori această referire, că e foarte straniu că noi suntem foarte liniștiți. Când am întrebat ce se petrece cu lucrurile mele personale ce sunt acolo unul dintre polițiști mi-a zis să îmi iau la revedere de la tot ce era aici, că nu o să mai văd niciodată. Asta a fost ceea ce el mi-a zis.

De la emoție, am simțit nevoia impetuoasă să mă duc la toaletă. Am început să-i spun celui care mă păzea: „Vă rog frumos, am nevoie să merg la toaletă”. El striga în continuu și spunea: „Nu acum, nu se poate acum, nu se poate acum”. Am repetat această cerere de multe ori. Deși am repetat de nenumărat ori că am nevoie de toaletă, mi s-a răspuns în continuu că nu se poate acum. După mai multe ore când eram pe punctul de a nu mai putea controla aceste necesități, la insistențele mele crescute, am fost dusă la toaletă. Mi s-au dat jos cătușele doar în fața ușii toaletei și ușa a rămas în permanență întredeschisă, în condițiile în care pe acolo treceau încontinuu jandarmi și polițiști. Apoi mi s-au pus cătușele la loc. Aceasta a fost ceva foarte umilitor.

Ei mi-au spus apoi că va trebui să ne pregătim să plecăm. În acel moment, le-am zis din nou: „Vă rog frumos, îmi dați voie să mă îmbrac, pentru că îmi este foarte frig. Dacă plec, nu pot să plec așa.” Tipa respectivă la un moment dat chiar îi spunea colegului ei: „Ce tot vrea asta, că ea e îmbrăcată?!” și el îi spunea: „Da, dar trebuie să îi dai voie să-și ia o bluză pe ea, că dup-aia o să zică că i-ai încălcat drepturile omului.” A fost foarte deranjată de faptul că hainele mele erau în casă și ea nu voia deloc să mă lase să plec din locul în care eram, probabil pentru a mă izola și a nu avea contact cu niciunul dintre prietenii mei. După mai multe insistențe și abia când a înțeles că și papucii de stradă pe care îi aveam erau tot în casă, mi-a dat voie să merg. Covoarele bej deschis din hol erau complet distruse de urmele de noroi și de bocanci. Peste tot erau bucăți de uși rupte, pentru că au spart tot

ce nu s-a putut deschide la o primă mână. Am deschis dulapul în care aveam hainele și am luat prima bluză pe care am găsit-o, mi-am luat papucii, o pereche de șosete și apoi mi-am luat geaca pe mine. După ce mi-am pus bluza și geaca pe mine, mi s-au pus din nou cătușele și apoi am fost dusă la mașina cu care au venit polițiștii care mă anchetau.

Eu și cu prietenul cu care eram, cel care locuia lângă mine, am fost transportați împreună. Polițista conducea și pe locul de lângă ea era translatorul. Polițistul s-a așezat între mine și prietenul meu pe bancheta din spate. Aveam cătușele puse la spate. Din acel moment ei au pornit sirenele și am mers cu sirenele urlând prin trafic. Locul în care ei ne-au dus, comisariatul din Nanterre, era foarte departe de locul unde ne aflam și deși ei se băgau în fața tuturor în trafic drumul a durat o oră, o oră și ceva. Era aproximativ ora 9 dimineața, oră foarte aglomerată. Acel drum a fost pur și simplu îngrozitor. Pe lângă urlul sirenei și luminile ei care alternau cu repeziciune roșu, albastru, roșu, albastru, mai și claxonau continuu ca să li se facă loc. Eram complet îngrozită.

Din cauza că am fost împinsă și lovită la umărul stâng, apoi încătușată și ținută cu mâinile la spate atâtea ore, și inclusiv în mașină, durerea de umăr s-a înrăutățit. După ce am urcat în clădirea comisariatului de Poliție și așteptam să intrăm la celule, i-am rugat frumos, în mod repetat, pe polițiști dacă se poate să-mi mute cătușele în față, pentru că mă durea foarte tare umărul. La început aceștia nu au vrut. Am insistat. După mai multe insistențe și prietenul meu le-a zis același lucru: „Vă rog frumos, vedeți că nu e violentă, nu face nimic”, femeia respectivă polițistă mi-a dat jos cătușele. În minutul următor s-a și deschis ușa către celulă. Ei i-au anunțat pe cei care se ocupau de accesul în corpul de celule și le-au zis „Suntem aici pentru cazul MISA”.

Am intrat înăuntru, a urmat apoi o percheziție trupească. Polițistă respectivă m-a percheziționat. Îmi aduc aminte că m-a întrebat dacă am sutien și i-am zis că nu, și după ce pusese mâna pe sânii mei a făcut un comentariu zeflemitor în care mi-a zis ceva de genul că „Ce bine ți se țin țâțele” sau ceva de acest gen. M-a verificat peste tot, m-a făcut să-mi desfac picioarele, a verificat să nu am nimic între fese, m-a făcut să îmi dau jos papucii, să verifice dacă nu am nimic în papuci, după care mi-au luat tot ce aveam în buzunarele de la geacă. În buzunar la geacă aveam un strugurel de buze și două bilete de metrou utilizate, asta era tot ce aveam. Eram chiar înainte de menstruație și m-am gândit că probabil din cauza stresului mi se va declanșa menstruația. Mi-au zis că o să mi se dea acolo tot ce am nevoie. Le-am repetat cumva din nou că simt că este posibil să îmi vină în acest moment menstruația. Am primit de la ei un pachet care avea un tampon și un șervețel umed.

Am fost dusă apoi la celulă, celula în care am fost ținută timp de două zile. Era o cameră destul de mare, pătrată, avea beton pe jos. Nu am putut să nu remarc că pe noi ne-au pus să ne descălțăm la intrarea în celulă, deși ei au intrat cu bocancii murdari pe covoarele casei în care am fost găsită. În acea celulă erau două mese lipite de perete în formă de L. Acele mese erau înguste de cam 90 cm, nu cred că mai mult, poate chiar mai puțin. Pe acele mese erau puse niște saltele foarte subțiri de maxim 5 centimetri, dintr-un burete, îmbrăcate într-o mușama. Am fost patru fete în celulă, 3 am dormit pe mese, una pe jos. Acolo era foarte frig. Am primit o pătură, care de asemenea era foarte subțire și mirosea foarte tare a transpirație, probabil de la cine o folosise înaintea mea. Mi s-a explicat că celula este continuu monitorizată de o cameră video și că acea cameră video

era plasată undeva deasupra ușii și că de acum orice am nevoie, dacă am nevoie de ceva, sau dacă am nevoie să mă duc la toaletă, trebuie să mă ridic în picioare și să fac semn către camera respectivă. Ușa celei avea un geam mare de sus până jos. Acolo era mereu o lumină artificială, nici nu mai știai dacă e zi sau noapte.

Nu știu cât timp a trecut până când au venit să mă ia la primul interogatoriu. A venit după mine polițista care mă arestase, era în continuare foarte agresivă și se comporta cu mine ca și cu un infractor periculos, mi-a zis că ea este drăguță cu mine și mă lasă fără cătușe transportată prin clădire, dar dacă fac orice mișcare bruscă, sau dacă fac orice, imediat o să-mi pună cătușele. Practic m-a scos din corpul de celule, am circulat prin clădirea respectivă în care erau foarte multe birouri, am intrat într-un lift plin cu oameni până când m-au dus, din câte am înțeles, era chiar biroul în care ea și polițistul care m-a arestat lucrau.

Acolo a început interogatoriul. Acel interogatoriu a fost filmat cu o cameră video, mi-au zis că asta este prevederea legii la ei, ca interogatoriul să se filmeze, ea transcria într-un fișier tot ceea ce eu spuneam, acolo erau niște întrebări standard pe care ea mi le pune. Într-o prima fază, m-au pus să mă legitimez cu informațiile personale, informații din actul de identitate, unde locuiesc, informații despre veniturile pe care le am. Apoi au început întrebările din anchetă. Felul în care ei mă priveau, felul în care puneau întrebările, sincer era rupt dintr-un film de groază, adică nu avea nimic de-a face cu niciun fel de realitate pe care eu să o fi experimentat vreodată. Tot ce spuneau era atât de tendențios și de rău intenționat, eram foarte speriată și nu înțelegeam ce ar trebui să fac în acele momente. Au început în forță cu niște întrebări de genul cine este coordonator acolo, cum se hotărăște cine este coordonatorul, cine sunt șoferii, pentru că ei îmi spuneau că din ancheta pe care au făcut-o ei și-au dat seama că ceea ce se petrece acolo în casa în care locuiam este absolut îngrozitor, că sunt ființe care sunt manipulate și forțate să facă lucruri împotriva voinței lor, aveau întrebări foarte jignitoare, de genul dacă eu am făcut sex pe bani, dacă eu am fost pusă să fac sex cu alți bărbați, dacă am fost pusă să fac lucruri umilitoare și înjositoare, dacă mi s-a petrecut ceva de care mă rușinez. În principiu le-am spus tot adevărul despre mine, le-am zis că practic yoga de 20 de ani, că sunt ca profesie jurnalist, că am fost purtător de cuvânt mai mulți ani pentru școala de yoga MISA, că acum m-am retras din viața publică pentru că am ales să practic yoga într-un mod mai sistematic pentru a face anumite progrese lăuntrice.

Ei pur și simplu aproape că mă luau la mișto când spuneam aceste lucruri, ca și cum „hai, hai...!”. În timp ce polițista era așezată la birou și îmi citea întrebările, celălalt polițist care a făcut echipă cu ea a stat mai tot timpul în picioare, în raza mea vizuală și făcea continuu fețe-fețe la tot ceea ce ziceam. Totuși, după ce au întrebat și au aflat ca am studii superioare, au schimbat puțin tonul în care vorbeau. Aveau foarte multe întrebări standard, pe care le puneau în tot felul de alte moduri. Era clar pentru mine că ei vor să-și justifice acțiunile foarte brutale care le-au făcut, chiar pot să spun prin a inventa o poveste care să le justifice modul brutal în care au acționat. În acea casă nu se petrecea nimic dubios, nici eu și niciuna dintre prietenele mele care erau acolo nu au fost vreodată traficate, violate, nu s-au prostituat. Nu știu, nu am auzit niciodată de grozăviile pe care mi le imputau, adică tot ceea ce ei spuneau era rupt dintr-un film de groază, nu avea legătură cu realitatea.

Acesta a fost primul interogatoriu, a durat mai multe ore, a fost de față un translator care traducea ceea ce ei mă întrebau și ceea ce eu spuneam. Și acel translator se uita la mine într-un mod plin de prejudecăți. Cumva toți oamenii care intrau și ieșeau din acel birou îmi aruncau priviri chiar disprețuitoare, pot să spun.

Apoi m-au dus înapoi la celulă, din nou pe același traseu, am mers cu liftul prin clădire. Când am ajuns înapoi la celulă cred că m-au întrebat dacă vreau să mănânc. M-au întrebat și dimineață dacă vreau suc de portocale, dar starea emoțională în care eram era una foarte perturbată și am zis că nu. Problema a fost că nu mi s-a explicat nicio clipă că în acel regim de detenție există trei mese pe zi și că dacă ești întrebat dacă vrei să mănânci și zici nu, nu vei mai primi mâncare. Practic, ei m-au luat de unde locuiam la ora 6 dimineața, nu dormisem, nu mâncasem nimic, nu mă spălasem pe dinți, acolo nu am avut acces la niciun fel de produs de igienă intimă. De foarte multe ori, ca să putem merge la toaletă, trebuia să facem cu rândul, persoanele din celulă, în fața camerei respective, pentru că nimeni nu venea. Dacă cumva treceau prin fața celulei – celula avea o ușă cu un geam de sus până jos, și de multe ori vedeam cum aduc oameni de la interogatoriu și îi aduc înapoi – le făceam semne prin ușă și le spuneam „Vă rog eu frumos, avem nevoie urgentă să mergem la toaletă” și ei de multe ori se enervau și chiar înjurau în limba franceză și spuneau „Avem foarte multă treabă, nu acuma, suntem foarte aglomerăți” și eu le ziceam „Da, dar aștept de mult”. În celula în care eram patru persoane, când cineva venea toată lumea voia să meargă la toaletă, pentru că de foarte mult timp nu mersesem la toaletă și le spuneam: „Suntem patru, vrem să mergem pe rând”. Se enervau, de multe ori... nu toți, unii erau mai drăguți, dar au fost multe momente în care ei spuneau: „Nu se poate, nu se poate, nu acum.” Când eram duse la toaletă polițistul care ne păzea stătea destul de aproape de ușa toaletei. Acolo nicio ușă nu se închidea. Odată am rămas cu puțin mai mult pentru că m-am spălat pe față și polițistul a intrat după mine să vadă de ce durează atât de mult.

O situație foarte delicată a fost cu apa de băut, pentru că nu aveam suficientă apă. De fiecare dată când le spuneam „Nu avem apă”, ei spuneau: „Nu avem timp acuma să vă aducem”. Ne aduceau apă într-un pahar de apă foarte mic, de aproximativ 150 de ml. Apa aceea era complet insuficientă. Am răbdat de sete, de frig și de foame, pe lângă tot stresul care era acolo.

După mai multe ore, în respectiva celulă, am început să înțeleg că nu este un coșmar, că se petrece cu adevărat, că este real. Eu am fost norocoasă că m-au lăsat să îmi iau geaca pe mine, celelalte fete care fuseseră aduse acolo nu au avut voie să aibă geaca pe ele și le era frig. Când închideam ochii, tot ceea ce vedeam erau polițiști și jandarmi care spărgeau tot. Pot să mărturisesc că, deși am văzut multe filme și am citit multe cărți, nu cred că am înțeles niciodată ce înseamnă experiența aceasta a faptului de a fi închis. Am simțit acolo că pur și simplu nu reprezintă nimic, că voința mea este anihilată, nu mai are niciun fel de posibilitate de a se manifesta, nu puteam să mă duc la toaletă, nu puteam să beau apă, nu știam ce o să se petreacă cu mine, nu înțelegeam de ce sunt acolo. Viața mea de dinainte de aceste descinder îmi apărea ca un vis îndepărtat. Eram extrem de obosită, practic descinderea m-a prins înainte de a adormi și spre seara în ziua descinderilor aveam deja în jur de 40 de ore de când eram trează. Nu reușeam să ațipesc și de fiecare dată

când așipeam erau foarte multe zgomote acolo, tot timpul se închideau și să trânteau uși, cineva ridica tonul sau vorbea tare. Din celula în care eram închisă am văzut prin fața geamului mai mulți dintre prietenii mei care locuiau cu mine în casă cum erau luați și duși la interogatoriu. Era o stare foarte mare de incertitudine și au fost doar câteva ore în care a fost puțin mai liniște și am reușit să adorm. Spre dimineață din nou au început toate trântirile de uși, toate cheile și toate bocănelile care se auzeau. Atunci mi-am dat seama că este real, că sunt în închisoare, că la fel cum au avut loc în 2004 în România abuzurile autorităților, același lucru se petrecea și acolo, că din acest motiv este posibil să dureze până când o să pot să ies de acolo – pentru că cineva care face abuzuri poate să le facă până-n pânzele albe – într-un anume fel, deja îmi spuneam că asta este, o să rămân acolo, că trebuie să rezist, că trebuie să fiu puternică, să nu intru pe panta emoțională, pentru că nu m-ar ajuta, și știu că de multe ori când îmi venea să plâng doar mă gândeam: „Nu începe să plângi, că nu știu cum te oprești, nu plânge acum!”

Mâncarea pe care ne-au dat-o era teribilă. Ei știau că suntem vegetarieni, așa că ne-au întrebat direct ce vrem orez sau cușcuș. În prima seară am ales orezul. A fost o alegere foarte proastă, practic era o caserolă micuță, pe care au băgat-o la microunde. Cred că n-au ținut-o suficient, pentru că orezul era crud, și fierbinte și rece în același timp. Aproape că îmi venea să vomit de la toate emoțiile din ziua respectivă, dar m-am străduit să mănânc măcar jumătate din porția care era acolo, așa că a doua zi dimineață, nu știu cât era ceasul, poate că în jur de ora nouă, sau poate puțin mai devreme, când a venit un gardian și a întrebat dacă vrem micul dejun, eu m-am ridicat și am luat micul dejun pentru toate fetele care încă dormeau, care erau în aceeași celulă cu mine. Practic am primit un suc de portocale de aproximativ 150-200 ml și doi biscuiți. Era un suc de portocale nu foarte bun, dar când l-am băut, am plâns și i-am mulțumit lui Dumnezeu și pentru această mică bucurie.

După care ei au început să se plimbe din nou, a început din nou acel trafic de acolo. A urmat pentru toți cei care erau în toate celulele interogatorii. Pe același palier erau foarte mulți dintre prietenii mei pe care am înțeles că îi duceau la interogatorii. Pe unele fete din celula în care eram închisă le-au ținut și câte 10 ore la interogatoriu. Le-au luat de dimineață, unele s-au întors mai repede, unele doar seara. Și în prima zi când am fost la interogatoriu, dar și în a doua le-am zis că totuși este inuman faptul că ei mă țin în condițiile astea de igienă, adică eu nu mă spălasem pe dinți de mai multe zile, îmi era foarte greu, adică simțeam foarte tare nevoie de a-mi curăța gura cumva. În prima zi chiar i-am cerut polițiștei „Vă rog frumos, am nevoie de o periuță de dinți și de pastă de dinți” și ea mi-a zis „Dă-ne numărul unei persoane care locuiește aici în Paris și noi o să sunăm și să spunem să-ți cumpere și să aducă aicea jos la comisariat o pastă de dinți și o periuță de dinți”. Și am zis, cum să vă dau ceva, orice, pentru că practic eu nu am nimic aici? Adică de unde să vă dau? Mi-ați luat telefonul și toate lucrurile pe care le aveam cu mine au rămas în cabana unde locuiam.

Atunci, i-am cerut polițiștei respective, i-am zis, te rog frumos, dă-mi măcar niște sare și a zis „Dar ce faci cu sarea aia?” Am zis, „o pun pe deget și îmi frec dinții cu ea”. Și ea apoi s-a îndurat în ultimul moment și mi-a dat așa un pliculeț mic de un gram de sare, după care s-a panicat foarte tare și a zis „Stai puțin, nu faci vreo nebunie, să-mi faci

probleme, nu ești cumva alergică la sare și acum nu știu ce o să se petreacă”, și i-am zis: „Nu, oricum e foarte puțină sarea care mi-ați dat-o”.

În dimineața celei de a doua zile, înainte de interogatoriu, am fost dusă pentru a mi se procesa ADN-ul, amprente, și a mi se face celebrele poze care se fac în arestul Poliției. Când am intrat în camera respectivă, unde să făceau toate acestea, acolo erau doi polițiști. Unul i-a spus celuilalt, „Băi, ai grijă că asta e ziaristă, ai grijă ce vorbești aici cu asta, că după-asta nu știu ce-o să facă”. Dar oricum, felul în care ei vorbeau era foarte tendențios. Mi s-au luat amprente, mi s-a făcut poză, mi s-a luat o probă de ADN din gură.

În a doua zi interogatoriul a durat din nou câteva ore. Ei mi-au zis mai multe lucruri, deja se schimbaseră puțin tonul în care se vorbea cu mine, polițista era un pic mai umană, urmarea să fie drăguță. M-a întrebat la început dacă am ceva de care să mă plâng legat de condițiile de arest, aceasta fiind ceva standard pe formularul lor. Le-am zis de necesitatea de a mă spăla pe dinți. Una dintre fetele din celulă ne-a zis că ei i-au dat voie să-și ia un pachet de acasă și că în pachetul respectiv avea o pastă de dinți și o periută și i-am zis, „vă rugăm frumos, măcar dați-ne voie să avem acces la pasta ei de dinți, o punem pe deget și ne curățăm cumva gura, pentru că este inuman”, și ea a zis: „Da, da, da, o să vedem, o să vedem, o să urmărim”. I-am spus că nu vine cineva când avem nevoie la toaletă, că nu primim suficientă apă. I-am zis că mâncarea este insuficientă, răspunsul a fost ceva genul că nu ești la hotel, cumva că acestea sunt condițiile. I-am repetat din nou toată situația cu igiena.

Atunci eu încă nu am știut că ei au notat, dar ulterior am văzut pe foaia pe care am semnat-o când am ieșit din închisoare că în prima zi eu am refuzat două mese. Doar că atunci când am fost întrebată nu mi s-a spus că aceasta este întrebarea pentru masă și că altă întrebare n-o să mai fie, m-am simțit revoltată atunci și am zis, da stai puțin, trebuia să mi se spună: „în acest regim există trei mese, dacă noi te întrebăm dacă tu vrei și refuzi, n-o să mai primești mâncarea”.

Interogatoriul a avut multe întrebări și de această dată mai multe întrebări legate de viața mea intimă. Mi-au zis că au făcut percheziție în locul în care eram acolo și mi-au pus mai multe întrebări legate de lucrurile mele personale de acolo. Îmi spuneau în diferite moduri că ar trebui să admit că eu sunt o ființă foarte importantă și că dovada este electronica high-tech foarte scumpă ce a fost găsită acolo unde locuiam. Mi-au pus mai multe întrebări de gen: „Dacă eu practicam yoga și urmăream să mă interiorizez, de ce aveam un calculator?”. Și sincer, aveam un laptop vechi care avea bateria stricată, drept pentru care era scoasă și dacă se lua curentul, se închidea, pierdeai tot ce lucrai; un monitor, o tastatură și un mouse și câteva hard-uri, o pereche de căști, un aparat de epilat. Asta era toată electronica high-tech foarte scumpă pe care o aveam, care aproape toată era fie primită cadou de la prieteni, fie luată la un preț decent și chiar nu pot să zic că aveam ceva scump acolo. Și ei spuneau în continuu: „Da, dar dacă tu practici yoga și vrei să te retragi, de ce aveai acolo un calculator?”, și le-am zis: „Oameni buni, dar nu mai suntem în Evul Mediu, este firesc, adică gândiți-vă, eu fac multe cercetări legate de o mulțime de subiecte care sunt legate de sănătate, sunt la zi cu știrile, cu ce se petrece în lume, scriu cărți, cum vă gândiți că așa putea să fac toate acestea, că doar nu mai folosim mașini

de scris?”. Din discuțiile pe care le-am avut cu ei, ei mi-au spus clar că sunt suspectă, că sunt o persoană importantă, că ei consideră în urma investigației lor că cei care erau în afara casei erau traficanții, cei care erau în casă erau traficații. Inclusiv, mi-au zis să recunosc că locuiam în lux în timp ce fetele în casă locuiau în mizerie, un lucru absurd și mincinos, pentru că în primul rând acea casă era foarte frumos amenajată, iar eu locuiam într-o căbănuță modestă, care are dimensiunea de 2 metri cu 1,40. Acea căbănuță a fost amenajată foarte bine, avea un pat de o persoană care se ridică în perete și în momentul în care ridicai patul, aveai și o masă care era pliantă, care se ridică și se lăsa jos. Practic, dacă ridicai patul și lăsași masa jos aveai suficient spațiu cât să poți să faci asana-e și să stai în picioare, iar dacă puneai patul, practic toată camera era un pat. Și ei spuneau în continuu: „Recunoaște că tu, față de condițiile din casă, locuiai în lux și că în casă se locuia în condiții mizere și tu locuiai în lux” și că „recunoaște cât de multe avantaje aveai și de ce aveai aceste avantaje”. Și eu le-am zis: „Stați puțin, dar e absurd. Toate camerele din casă erau cu mult mai mari decât cabana în care eram atunci”, și eu le-am zis: „Care este luxul? Pentru a ajunge la toaletă trebuia să merg prin frig, gândiți-vă că eu de fiecare dată când avem nevoie noaptea să merg la toaletă este necesar să mă îmbrac și să mă duc pe afară ca să intru în casă. Plus, dacă vrei să faci un duș, trebuie să treci de la duș tot așa pe afară. Doar că a fost alegerea mea să locuiesc acolo, pentru că practica mea spirituală implică multă solitudine și din acest punct de vedere era un loc excelent pentru orele mai multe de la laya yoga pe care le practicam, pentru rugăciunea de 24 de ore pe care o practicam frecvent”. Oricum, cred că au pus întrebarea în șase moduri diferite, în care îmi spuneau să recunosc că sunt o persoană importantă în MISA.

Atunci când m-au arestat în dimineața zilei de 28 m-au întrebat dacă vreau să spun cuiva că sunt în arest preventiv și le-am spus să-i spună iubitelui meu. A doua zi la interogatoriu una dintre întrebări a fost cum explic faptul că iubitul meu, atunci când a fost contactat de ei a spus că nu mă cunoaște. Vă dați seama că în condițiile în care eram acolo, eu sincer vă zic, am fost foarte naivă și eu nu m-am gândit că ei mă mint. Nu m-am gândit la această posibilitate, m-am gândit că a fost o neînțelegere, că poate el s-a speriat. Oricum, faptul acesta a fost destul de puternic cât să mă destabilizeze emoțional, mă simțeam singură, neajutorată, ruptă de orice comunicare cu lumea și aparent părăsită la greu. Noroc că am fost pe fază și atunci le-am zis acelor polițiști: „Acum, acum puneți pe masă un telefon, puneți-mă pe speaker și lămurim situația. Cred că a fost o neînțelegere”. Am pus mai multe întrebări legat de felul în care s-a derulat conversația cu el și ei mi-au zis: „Nu, nu, că a vorbit cineva în română, a fost un translator și el a zis că nu te cunoaște”. Și eu am zis: „Eu totuși, vreau să vorbesc cu el. Dacă o să vorbesc cu el o să se lămurească acest aspect”, și ei mi-au zis, „Nu, nu ai niciun drept. Tu fiind reținută, nu ai niciun drept să vorbești cu el acum”. Când am vorbit cu iubitul meu după ce am ieșit din arest, el mi-a zis că a fost sunat de pe un număr ascuns și cineva care nu s-a prezentat i-a spus în română că sunt reținută de Poliție în Franța. El a zis să nu înțelege cum acesta este telefon oficial, de unde știe că nu e o farsă, că ofițerul care vorbește cu el ar trebui să se legitimeze și când a întrebat cu cine vorbește, aceia i-au închis telefonul în nas. Și pentru el, zilele în care nu a avut niciun contact cu mine și și-a imaginat tot ce este mai rău, au fost niște zile teribile de grele și de lungi.

Mi-au pus mai multe întrebări despre Gregorian Bivolaru. Cred că prima dintre ele, cu care am început, a fost dacă știu că el a fost condamnat pentru viol de minori. Și le-am zis că el nu a fost condamnat pentru viol de minori, cunosc foarte bine situația juridică a cazului lui din România, a fost condamnat în mod abuziv pentru act sexual cu o minoră, minoră care avea aproape 18 ani în momentul în care s-a făcut acuzația și ea a dat o declarație constrânsă pe care a retras-o a doua zi și apoi ani de zile a declarat că nu este adevărat ce a semnat acolo sub presiune. Deci totul a fost o fabricare de la un capăt la altul. Ei când au auzit aceste lucruri nici nu voiau să asculte, spuneau: „Da, da, da, da, da, da”.

Ideea este că eu le-am repetat în continuu și le-am spus: „Să știți că sunt la curent cu toate abuzurile care au avut loc, știu foarte bine situația juridică din România, știu că în instanță nu s-a dovedit niciuna dintre acuzațiile similare cu cele pe care le faceți voi acum. Ei marșau foarte mult pe asta cu prostituția, cu traficul de persoane, cu pornografia. Le-am zis: „Am auzit aceste lucruri în România în 2004, s-au vehiculat în toate scandalurile media în care a fost târât numele MISA. Niciuna dintre ele nu a putut să fie niciodată dovedită, nu a putut să fie dovedită pentru că nu este adevărată. Nici acum nu o să puteți dovedi nimic, pentru că așa ceva nu este real”.

Era evident pentru mine că ei aveau un tipar al acestui interogatoriu. La un moment dat mi-au pus în față pozele a 24 de persoane și m-au întrebat dacă îi cunosc pe acei oameni și de unde îi cunosc. Pe o parte din ei îi cunoșteam, erau prietenii mei, unii au fost arestați în același timp cu mine. Pe unii nu i-am văzut niciodată și nu știam cine sunt.

Avocatul din oficiu pe care eu l-am solicitat nu a ajuns la niciunul dintre interogatoriile mele pentru că ei mi-au explicat că suntem mult prea mulți și nu există avocați din oficiu și conform legii ei au dreptul să aștepte două ore, dacă avocatul din oficiu nu vine, ei vor continua interogatoriul fără avocat, deci practic eu în două zile nu am avut niciun avocat lângă mine.

Mi-au zis clar, după al doilea interogatoriu că a treia prelungire a arestului se va face de 48 ore, că legea le permite să facă direct o prelungire pentru 48 ore. Când am încheiat mi-au zis „Ne vedem mâine”, asta a fost replica.

În arest mi-a venit menstruația, am avut dureri foarte mari, asta a fost un stres suplimentar. În prima zi, am cerut un medicament și mi s-a dat un medicament. Mai era încă o persoană cu mine în celulă care avea dureri de la menstruație și ne-au dat la amândouă câte o pastilă, un fel de aspirină. A doua zi când le-am spus că mă simt foarte rău de la menstruație mi-au zis că nu poate să-mi dea niciun fel de medicament dacă nu mă vede un doctor, așa că am cerut un doctor, dar nu am primit niciun doctor, deci după două zile de arest nu am primit niciun doctor, deși am cerut, nu am primit nimic pentru a mă spăla pe dinți, deși polițista mi-a promis că o să ne dea acces la pasta de dinți a fetei care era cu noi în celulă.

Spre seară, în cea de a doua zi a venit din nou polițista respectivă, erau, de fapt, amândoi, polițista și polițistul care m-au arestat, inclusiv cu translatorul, au venit și m-au luat. Eu am fost îngrozită, m-am gândit că urmează un nou interogatoriu, eram foarte obosită, eram foarte emoțională, îmi stăteau lacrimile în gât. Când colo ei mi-au zis că, de fapt, pot să plec, că îmi dau drumul. Mi-au explicat ce scrie pe foaia aceea pe care trebuia

să o semnez ca să ies din închisoare. Atunci au început întrebările de bun simț, și am spus: „Bine, bine, dar stați puțin. Toate lucrurile cu care eu am venit aici în Franța, toate lucrurile mele, toate hainele mele, banii, tot ceea ce am a rămas acolo de unde m-ați ridicat”. Ei mi-au zis: „Nu, toată casa respectivă este sub sechestru, nu aveți voie să vă întoarceți acolo, este ilegal, adică dacă cineva încalcă acel sechestru este pasibil de pușcărie pe loc, nu ne interesează, nu ne interesează”. Și eu am zis „Bine, dar practic singurele lucruri pe care mi-ați dat voie să le iau au fost telefonul și buletinul”. Mi-au returnat buletinul, dar telefonul m-au anunțat că va rămâne sub sechestru. Deci eram îmbrăcată în pantaloni de pijama, cu o bluză de trening și geacă, cu cizme în picioare și doar cu buletinul în buzunar. Am primit înapoi două bilete de metrou folosite și un strugurel, care erau în buzunarul gecii mele, și bijuteriile pe care le aveam când am fost arestată. Și m-am trezit pusă în fața unei situații teribile, în care am zis: „Dar este noapte, este frig afară, practic eu nu am nimic, eu ce fac acum?” Și ea a zis: „Nu ne interesează, nu e treaba noastră, nu ne interesează”. Și le-am zis: „Da, dar este inuman să vă comportați așa, adică m-ați luat de undeva, nu mi-ați dat voie să-mi iau nimic, nu mi-ați dat voie să-mi iau niciun ban, nu mi-ați dat voie să-mi iau niciun fel de bagaj. M-ați adus în aceste condiții în arest. Acum eu ce fac?”. „Nu ne interesează”.

După ce am ajuns în România am aflat de la fetele care au fost în casă cu mine că ei au coborât toate bagajele pe care noi le depozitam în pod (pentru a optimiza spațiul) și acolo era inclusiv geanta mea în care erau unele cadouri pe care le cumpărasem pentru Crăciun. Ei au dus toate acele genți la comisariatul unde și eu am fost reținută. Fetele din casă au avut această posibilitate de a-și căuta geanta printre toate acele bagaje, dar pe mine m-au scos în stradă fără acest „privilegiu” și geanta mea a rămas acolo la ei.

Înainte de a pleca de acolo Dumnezeu m-a inspirat să îi rog măcar să îmi deschid telefonul și să-mi notez niște numere de telefon. Mi-au dat voie să fac aceasta, mi-au scris ei pe o bucătică de hârtie patru numere de telefon din telefonul meu, mi-au pus apoi telefonul într-o pungă sigilată și realmente m-au condus afară din clădire. Era noapte, era foarte frig. În clipa când am ieșit de acolo, practic acolo a fost momentul emoțional pentru mine, pentru că m-am trezit în stradă, singură, speriată, în frig, fără nimic. Acolo am clacat, am început să plâng, nu știam ce-ar trebui să fac. Am rămas un timp, am făcut câțiva pași, pur și simplu m-am plimbat prin fața respectivei clădiri, m-am gândit că poate dacă rămân acolo o să mă întâlnesc cu cineva, poate că dintre prietenii mei cineva se gândește că noi suntem acolo. Nu știam, ei în ce condiții sunt, nu știam ce s-a petrecut cu nimeni. Am rugat mai multe persoane care treceau pe stradă să-mi dea voie să dau un telefon sau să trimit un mesaj pe Telegram sau pe WhatsApp. În principiu, din cauza faptului că eram chiar în zona cu comisariatul, cred că mai mulți oameni s-au gândit că probabil sunt o infractoare. Mai mulți m-au refuzat, până la urmă m-am gândit că dacă opresc pe cineva care chiar are telefon în mână și vorbește o să-i fie mai dificil să mă refuze, că nu poate să zică că nu. Practic, a fost un băiat care vorbea la telefon și când a încheiat conversația l-am oprit și i-am spus că îl rog foarte mult dacă mă lasă să trimit un mesaj pe un Telegram sau pe un WhatsApp, pentru că acestea nu costă, nu vreau să îi consum din credit. El a fost foarte neîncrezător, dar m-a lăsat să fac aceasta. Practic i-am scris iubitelui meu și i-am spus: „Am fost eliberată din închisoare, sunt în fața comisariatului din Nanterre.

Rămân aici, te rog dacă poți să iei legătura cu oricine, dacă poate cineva să vină după mine. Nu mai pot să-ți scriu, nu am nimic, nu am bani, nu am telefon, nu am nimic”. Practic, respectivul mesaj s-a trimis. Iubitul meu mi-a povestit ulterior că el a fost extrem de emoționat și a încercat să sune de mai multe ori pe numărul respectiv și omul i-a spus la un moment dat: „Îmi pare foarte rău că am ajutat-o pe fata aceea”. După ce a iubitul meu a auzit de mine, după două zile, a încercat să sune din nou la acel număr, să putem vorbi, dar omul respectiv plecase, eu am rămas mai multe ore în fața comisariatului de acolo din Nanterre. După mai multe ore, a apărut cineva care era în contact cu altcineva pe care el îl sunase să-mi zică că mai este necesar să mai aștept, pentru că unii dintre prietenii mei se organizaseră și închiriaseră o casă și voi putea să merg și eu acolo și un prieten cu mașina va veni după mine, doar că va mai dura. Atunci când am văzut prima față cunoscută am izbucnit în lacrimi. La un moment dat a mai fost eliberat un prieten de-al meu care era în papuci de casă și mi-aduc și acum aminte de acel moment când în fața comisariatului ne-am întâlnit și ne-am îmbrățișat și am plâns amândoi. Lui îi era foarte foame și lângă era o pizzerie și zicea: „Băh, eu mă duc la arabul ăsta, mă duc la arabul ăsta, că arabii sunt oameni buni și zic că îl rog frumos să îmi dea o felie de pizza”. Dar apoi a apărut încă o prietenă de-a noastră, ea ieșise cu o zi înaintea și avea bani și s-a dus și a comandat de mâncare. Eu nu am putut să mănânc nimic din cauza stresului, nici atunci, nici multe zile după. Am slăbit 5 kg în 4 zile. Între timp, începuseră să mai fie eliberate și alte persoane. În fața comisariatului mai aștepta o altă femeie, am intrat în vorbă cu ea, ea era o româncă, era traducătoare și mi-a zis că o aștepta pe colega ei care este și ea traducătoare, și că face formalitățile cuiva care iese. M-am gândit că dacă mai iese încă cineva, este bine să mai rămân acolo, pentru că poate că o să fie în aceeași situație ca și mine, așa că din acel moment am mai rămas încă două ore până când a ieșit și prietena respectivei traducătoare și la scurt timp a ieșit și o fată care era prietena mea, care fusese reținută la aceeași adresă. Ea ieșise cu un polițist care nu ne-a lăsat să rămânem împreună, a zis că ea are alt regim, va trebui să fie expulzată în România printr-o asociație. Noi i-am zis că o așteptasem și că va veni cineva după noi. Pe ea n-au lăsat-o să vină cu noi. Atunci eu am avut această rugămintă și am zis: „Vă rog, măcar dați-i un număr de telefon prin care să putem ține legătura”, ei au zis „Noi n-avem pix, n-avem hârtie” și i-am zis polițistului respectiv „Da, dar ar trebui să aveți un telefon, nu aveți un telefon?” și el a spus „Da.” „Vă rog frumos, scrieți în telefonul dumneavoastră acest număr de telefon și puneți-l pe o hârtie când ajungeți acolo”. Am întreat-o pe fata respectivă: „Ai bani, ai ceva?”.

Nu avea nici telefon, nici bani, nici nimic. Practic, era într-o situație similară.

După mai multe ore, pentru că a rămas cineva cu noi care avea un telefon, ne-a găsit prietenul cu mașina. Practic, am ajuns în casa pe care o închiriaseră câțiva prieteni la ora 6 dimineața, a durat cam 8 ore de când m-au eliberat până când am reușit să ne găsim, timp în care am stat afară. La casa unde am ajuns m-am întâlnit cu mai mulți prieteni care aveau povești similare, ne-am povestit unii altora prin ce am trecut. Am făcut un duș și am plâns de recunoștință pentru acest simplu fapt de a mă putea spăla. Apoi unul dintre băieți mi-a dat o pereche de pantaloni de pijama și o fată mi-a dat un tricou. Am spălat hainele cu care eram îmbrăcată și le-am pus pe calorifer să se usuce. Îmbrăcată în pijama m-am întors în România. Am ajuns în România pe 1 decembrie, fără nimic. Practic aveam doar

buletinul. Iubitul meu mi-a cumpărat biletul de avion pe care l-a trimis pe telefonul unei prietene. Biletul de avion l-am scos la imprimantă la un internet cafe.

Acum, deși au trecut mai multe zile de la momentul respectiv nu mai reușesc să mă odihnesc, adică îmi este foarte afectat somnul și nu reușesc să adorm profund, de fiecare dată când adorm mă trezesc la orice zgomot sau somnul îmi este foarte fracționat. De cele mai multe ori visez momente din închisoare, am devenit emoțional hiper-sensibilă. În același timp mă simt foarte revoltată că așa ceva se poate petrece încă în ziua de astăzi. Polițiștii francezi mă tot întrebau încontinuu în speranța că o să-și poată construi cazul pe ceva ce eu aș putea să spun: „Ai ceva de declarat? Ai ceva suplimentar de spus? Vrei să transmiți ceva judecătorului de instrucție care o să revizuiască cazul tău?” și eu le spuneam: „Da, am, am de spus. Sunt un om onest, sunt un om integru, sunt un om care are principii morale, sunt non-violentă, practic yoga de 20 de ani, nu am făcut nimic ilegal, nu am făcut nimic imoral, de ce mă află în această situație, de ce mă află aici, de ce m-ați acuzat? Cum puteți să mă acuzați de trafic de persoane, de complicitate la viol, în ce mod pot eu să fiu complice la un viol?!” Și ei ziceau: „Nu, nu, că știm noi, știm noi, lasă că știm noi că totuși condițiile grave în care le-am găsit pe fetele din casă, că erau fără acte de identitate și fără modalități de plată”, și eu am zis: „Eu nu știu la ce vă referiți, nu înțeleg la ce vă referiți. Toate prietene mele care erau acolo, exact ca și mine, aveau la ele buletinul, aveau la ele banii, nu li s-a luat nimic”, și eu le-am zis: „Dar cum puteți să spuneți asta, că doar mi-ați găsit telefonul, mi-ați găsit buletinul, banii mi-au rămas în cabană”, și ea îmi spunea: „Nu, nu, tu ești un caz special, tu ești un caz special pentru că tu ești din structura de organizare, tu ești importantă. Săracele fete, ele n-au fost în aceeași situație”. Și eu am zis: „Eu nu am auzit niciodată așa ceva, nu știu de așa ceva”.

Atunci când am semnat hârtia când m-au eliberat din închisoare, condiția eliberării a fost că sunt obligată să mă întorc dacă ei consideră necesar pentru anchetă. Practic datele mele de contact erau telefonul care a rămas la ei și o adresă de mail. Vă zic sincer că nu aș mai vrea vreodată să mă întorc acolo. Ieri am primit un mail pe telefon (pe telefonul nou pe care mi l-a cumpărat iubitul, pentru că practic telefonul vechi a rămas acolo la ei) și mi-a bătut inima foarte tare, pentru că m-am gândit că poate că acum o să fie momentul în care ei o să zică: „Vino înapoi, vrem să te audiem din nou”.

Sunt mai mulți prieteni de-ai mei care sunt în aceeași situație ca și mine. A apărut pot să zic chiar o perturbare gravă emoțională, drept pentru care am început să merg la psiholog. Cred că este dificil pentru cineva care nu a fost în această situație să înțeleagă prin ce trec eu și prin ce trecem. Nu știu dacă sunt capabilă să transmit sau să-i spun cuiva modul în care m-am simțit și în care încă mă simt. Sunt foarte norocoasă că am acces la toate cunoștințele ezoterice din cadrul acestei școli de yoga și îmi dau seama că fără ele cred că m-aș fi prăbușit, dar așa pot să fac apel la tot ceea ce am învățat în tot acești ani de yoga. Cu toate astea procesul este lent, plâng foarte des din nimic, nu dorm, nu am poftă de mâncare, îmi este încă dificil să merg pe stradă, pentru că dacă văd un polițist sau aud o sirenă mă blochez. Sincer, mă stresează foarte tare inclusiv decorațiunile de Crăciun, pentru că sunt roșii și albastre și de luminițele care se mișcă. Tresar foarte ușor la orice zgomot, pot să mă sperii foarte tare dacă cineva mă atinge și nu este în raza mea vizuală. Îmi este dificil să mă deschid și să vorbesc despre toate aceste lucruri. Urmăresc să fac

tot ceea ce știu mai bine și să mă echilibrez, dar simt că încă toate această situație m-a afectat grav.

În încheiere ce pot să zic este că simt clar că a fost un mare abuz care s-a petrecut acolo față de mine și față de toate ființele umane care au fost puse într-o situație similară. Nu am făcut niciodată nimic ilegal, nimic imoral. În această școală de yoga suntem oameni care ne străduim să fim oameni cât mai buni. Eu personal nu am făcut nimic greșit, nu am nimic pentru care să mă simt vinovată, nu consider că a fost drept și corect să fiu ținută acele două zile în arest și să fiu tratată în modul în care am fost tratată. După două zile de arest m-au scos afară în stradă în pijama cu nimic în buzunar în afară de buletin. Mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit să mă descurc și m-au găsit prietenii. Sunt persoane care au avut o povești mai dramatice decât mine. Acum, de când m-am întors în România, am aflat că una dintre fete a fost atât de disperată și nu a știut ce să facă încât a căutat un spital și s-a închis în toaleta unui spital, unde a dormit până dimineață și dimineață s-a întors din nou în fața locului de unde a fost eliberată, în speranța că cineva poate se va gândi să vină s-o caute. Așa a fost găsită după cinci zile de la momentul perchezițiilor de unii prieteni ai ei.

Aș vrea foarte mult ca cei care au realizat aceste încălcări și abuzuri să primească ceea ce merită și să se afle adevărul despre ceea ce a fost în realitate acolo și să mi se returneze tot ceea ce mi-a fost luat în mod abuziv. Cui îi pot adresa întrebările pe care le am? De ce am fost tratată în acest mod abuziv și umilitor? De ce nu ne-au dat voie să ne luăm obiectele personale? În ce fel pot fi acestea utile anchetei în desfășurare? Bani sau electronicele pe care le aveam la mine în Franța le voi mai primi vreodată înapoi? Cum pot dovedi ce aveam acolo când am fost scoasă din cabana în care mă aflam în cătușe, fără a fi lăsată să iau nimic, nimic și fără să fiu de față la percheziții? Practic aceștia aveau mână liberă să fure orice și eu nu pot face absolut nimic în această direcție. Câte nedreptăți va mai trebui să sufăr? Timpul va dovedi că noi nu am greșit cu nimic și nu am făcut nimic imoral și ilegal, și că tot ceea ce a fost acolo a fost o înscenare.

Susan J. Palmer, "Raidurile poliției împotriva MISA în Franța, 28 noiembrie 2023. 5. Ideologia anti-secte în Franța"⁶

Franța este unică în rândul țărilor democratice în promovarea unei ideologii anti-secte, susținută de stat, bazată pe teorii discreditate despre „spălarea creierului” și „controlul minții”.

Pentru a înțelege acuzațiile împotriva lui Bivolaru și a membrilor MISA în Franța, trebuie să deconstruiți noțiunea „abuzului de slăbiciune” (*abus de faiblesse*) în contextul

⁶ Susan J. Palmer, „The Police Raids Against MISA in France, November 28, 2023. 5. The Anti-Cult Ideology in France,” *Bitter Winter*, 03/06/2024 - <https://bit.ly/4f5Rk5R>.

socio-politic al legii About-Picard din 2001 (denumită adesea „legea franceză a spălării creierului”). Legea a fost adoptată de Adunarea Națională în luna mai 2001. Co-sponsorii ei au fost senatorul centrist Nicholas About și Catherine Picard, deputat socialist în Adunarea Națională.

Această lege din 2001 a fost o mișcare strategică a mișcării anti-secte sponsorizate de guvernul din Franța pentru a controla „problema sectelor”. Scopul legii din 2001 a fost acela de a permite statului să judece „liderii sectelor” (etichetați „guru” în Franța) care (prezumt) rănesc adepții lor prin puterea manipulării mentale. Această lege a creat noua crimă numită „abuz de slăbiciune”, care a incrimina exploatarea adepților vulnerabili de către liderii carismatici nemiloși ai „sectelor”, a căror influență, se prezuma, ar fi dus inexorabil la diferite forme de devianță socială: fraudă, abuz fizic și psihologic, sinucidere în masă, boli mintale, pedofilie, spălare de bani și practicarea ilegală a medicinei. Orice lider de „sectă” găsit vinovat de „abus frauduleux de l'état d'ignorance ou de faiblesse” (abuz fraudulos al unei stări de ignoranță sau slăbiciune) este pasibil cu o pedeapsă de cinci ani de închisoare și amenzi de până la 750.000 de euro. .

Prima aplicare a legii din 2001 a fost în octombrie 2004, când Arnaud Mussy a fost judecat de Tribunalul Corecțional din Nantes, acuzat de „abus de faiblesse”. În calitate de profet/lider al micului grup teosofic Néo-Phare, el a fost acuzat că a „manipulat mental” un adept vulnerabil pentru a se sinucide. Mussy a fost găsit vinovat și condamnat la trei ani de închisoare (cu suspendare) și amendat cu 115.000 de euro.

Procesul s-a bucurat de multă publicitate în Franța, deoarece avea atât o valoare juridică, cât și o valoare pedagogică. A fost un avertisment pentru toți „liderii sectelor” să înceteze „spălarea creierului” și pentru toți cetățenii francezi, să nu se alăture „sectelor”.

„Sectele” sunt, de asemenea, acuzate de „trafic de ființe umane” deoarece, se presupune, „abuzează de slăbiciunea” adepților lor pentru a-i face să lucreze gratuit. Este binecunoscut faptul că munca voluntară (spălarea vaselor și a rufelor, tăierea morcovilor sau măturarea podelelor) este practică în mod obișnuit în mănăstirile catolice (unde munca casnică este un fel de „*închinare*”) și în ashramurile hinduse și sanghas budiste (unde munca neplătită este înțeleasă a fi „karma yoga” și este impregnată cu o calitate meditativă). Pare extraordinar că în ultimul deceniu am asistat la o serie de raiduri ale poliției în comunități spirituale, pur și simplu (sau mai ales) pentru că un fost membru s-a plâns că a fost forțat să spele prea multe vase (precum în raidurile în stil militar în cazul *Ananda Assisi*, în Italia, MISA însăși, în România, în 2004, și în diverse comunități spirituale din Franța și Belgia acuzate de „travail dissimulé” (muncă disimulată)).

Există mai multe caracteristici ale procesului juridic în cazurile de „abus de faiblesse” care par să submineze principiile prezumției de nevinovăție și imparțialitatea instanței. În primul rând, se pune problema autenticității și fiabilității presupuselor victime. Este nevoie doar de un singur client sau de un fost membru pentru a depune o plângere împotriva unui terapeut ori maestru spiritual la ADFI local⁷. Acest lucru este suficient pentru a stimula investigațiile și/sau arestările, așa cum a subliniat un articol din *Le Monde*⁸. Au fost

7 Association pour la Défense des Familles et de l'Individu victimes de sectes, asociație înființată în anul 1975 (n.trad.)

8 Yves Bordenave, « Seule une victime peut déclencher une enquête », *Le Monde*, 18 novembre 2009 - <https://bit>.

ridicate întrebări cu privire la motivele personale ale unora dintre auto-numitele „victime” și adesea se dovedește că acestea sunt părinți supraprotectori, sau soți geloși, foști iubiți disprețuiți sau colegi competitivi (factori de acest gen și în cazul MISA).

O problemă serioasă pentru cei acuzați de „abus de faiblesse” este că avocații care lucrează pentru UNADFI9 sau MIVILUDES10 au puterea să depună plângeri în numele presupuselor victime – fără acordul acestora din urmă, sau chiar fără știrea acestora. Când așa-numitele „victime” protestează că nu sunt victime, răspunsul instanței este adesea să interpreteze negarea lor ca o dovadă de „spălare a creierului”, deoarece oamenii „spălați” nu își dau seama că sunt „spălați”. Dacă declarațiile lor nu sunt acceptate de instanță, este sarcina procurorului să găsească „victime” suplimentare.

În cazul presupusei iubite a „gurului” Neelam Makhija, aceasta a subliniat că, din moment ce poliția a supravegheat apelurile ei telefonice de peste un an, numele persoanelor care au sunat un număr greșit la mobilul ei și au închis imediat telefonul erau incluse printre potențialii clienți care erau presupusele ei „victime” – și, desigur, aceștia erau străini pe care nu îi întâlneau ori cu care nu vorbeau niciodată.

În cele din urmă, conceptul de „abus de faiblesse” se bazează pe teoria extrem de contestată a „spălării creierului”, numită „manipulare mentală” sau „emprise” în Franța. Conceptul de „spălare a creierului” datează din anii 1950, iar originile și plauzibilitatea sa ca teorie au fost amplu documentate și dezbătute de sociologi și psihologi.

Validitatea științifică a teoriei „spălării creierului” a fost pusă la îndoială, deoarece nu reușește să treacă testul falsificabilității a lui Karl Popper. „Spălarea creierului” este chiar una dintre intrările din „Encyclopedia of Pseudoscience: From Alien Abductions to Zone Therapy” (New York: Facts on File, 2013, 217–18).

Deși publicul din diferite țări îmbrățișează încă teza „spălării creierului”, ca și cum ar fi un fapt științific care oferă o explicație psihologică simplă pentru convertirea bruscă a unui individ la o mișcare religioasă sau politică radicală, din anii 1980, comunitatea științifică și instanțele au renunțat la noțiunea „spălării creierului” tratând-o ca o teorie lipsită de rigoare științifică¹¹. Vaguitatea teoriei „spălării creierului” și dificultatea inerentă de a dovedi sau de a respinge afirmațiile acesteia îl plasează pe presupusul actor al „abuzului de slăbiciune” în ceea ce una dintre sursele mele a descris ca fiind o situație „kafkiană”.

Legea din 2001 se bazează pe trei ipoteze „antisecte” stereotipe:

1. Că toate „sectele” sunt precum niște bande sau carteluri organizate: intrinsec rele și predispușe ineluctabil la activități dăunătoare și criminale.

2. Acei „guru” tind să fie manipulatori, ei au stăpânit o tehnologie misterioasă, ineluctabilă, a controlului minții/persuasiunii coercitive/„spălării creierului” – pe care se bazează pentru a-și converti, controla și exploata adepții lor.

3. Toți „membrii sectei”, din cauza stării lor de „spălare a creierului”, sunt „vulnerabili”, slabi și neputincioși din punct de vedere psihologic și, prin urmare, nu pot

ly/4cZt7w6.

9 Union nationale des Associations de défense des Familles et de l’Individu victimes de sectes (n.trad.)

10 Mission interministérielle de vigilance et de lutte contre les dérives sectaires (n.trad.)

11 Massimo Introvigne, „Brainwashing Theories: the Myth and the History of ‘Mind Control’,” Bitter Winter, 09/30/2021 - <https://bitterwinter.org/brainwashing-theories-the-myth-and-the-history-of-mind-control/>.

fi trași la răspundere pentru deciziile lor regretabile – prin urmare trebuie să fie protejați de stat.

Este important să fim conștienți de contextul social și politic al legii din 2001. Ea a apărut din activismul anti-secte al mișcării „antisecte” din Franța, susținută de stat, care a stabilit o serie de misiuni interministeriale la cel mai înalt nivel de guvernare, ale căror mandat declarat a fost „la combat contre les sectes”, „lupta împotriva sectelor”. Prin urmare, există o părtinire puternică împotriva noilor religii alternative enunțate prin legea About-Picard. Amendamentele pe care guvernul le-a introdus în 2023¹², creând încă o nouă infracțiune, de „supunere psihologică”, pe lângă „abuzul de slăbiciune”, diferența fiind că cineva poate deveni victima „supunerii psihologice” fără a fi într-o situație de „slăbiciune”, semnalează dorința de a face „lupta împotriva sectelor” și mai dură¹³.

Cu toate acestea, noile prevederi nu vor fi aplicabile retroactiv lui Bivolaru. Cazul său este încă o aplicare a legii About-Picard în „războiul împotriva « sectelor »” din Franța și indică o tendință tot mai mare de a încadra, psihologiza și criminaliza relația dintre maestru-discipol, o venerabilă tradiție hindusă, drept un „abuz de slăbiciune”.

Istoria juridică complexă a lui Bivolaru, care se întinde pe patruzeci de ani și se extinde în șapte țări, a fost documentată în studiile despre MISA ale lui Gabriel Andreescu și Massimo Introvigne¹⁴ [...]. Studiile arată clar că acuzațiile de viol, prostituție, trafic de ființe umane, răspândite cu atâta înflăcărare în mass-media, nu au fost susținute de Curtea Supremă a Suediei în 2005¹⁵, de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în 2014, 2016, 2017 și de instanțele românești însele. Mai mult, acuzațiile împotriva lui Bivolaru, în Finlanda, se bazează pe teorii de „spălare a creierului” care au fost respinse ca pseudoștiințifice în alte jurisdicții.

12 Massimo Introvigne, “France Plans to Make a Bad Law Worse,” *Bitter Winter*, 11/20/2023 - <https://bitterwinter.org/france-plans-to-make-a-bad-law-worse/>.

13 Eileen Barker, “Why the New French Law on ‘Cults’ is Wrong,” *Bitter Winter*, 02/20/2024 - <https://bitterwinter.org/why-the-new-french-law-on-cults-is-wrong/>.

14 Michele Olzi, “MISA and Gregorian Bivolaru: A New Book by Massimo Introvigne,” *Bitter Winter*, 06/24/2022 - <https://bitterwinter.org/misa-and-gregorian-bivolaru-by-massimo-introvigne/>.

15 Rosita Šorytė, “The Swedish Asylum Case of Gregorian Bivolaru,” *The Journal of CESNUR*, 2005 - https://cesnur.net/wp-content/uploads/2022/07/tjoc_6_4_4_soryte.pdf.